

permetin sia consagrada en el futur Parlament la voluntat del país.

I per si tot això no fós prou ara es diu, segons ha divulgat *El Debate*, «que el Sr. Vazquez de Mella no assistirà a les sessions del futur Parlament, encara que s'ha elegit diputat» fundant-se aquesta anunciada abstenció «en la falta de fe que dit home públic té en les pròximes Corts i en el fàstic que sent davant de la situació política espanyola en general.»

Vetaquí una nova manifestació del estat de paràlisi del partit carlí que, per veu de son màxim pensador, sent *fàstic* davant de la renovació del país, la qual cosa dona idea de la impossibilitat en

que's troba tot bon patriota de donar son vot a un candidat carlí, el qual segons totes les probabilitats, seguint l'exemple del Sr. Mella, s'abstindrà de col·laborar a la tasca excepcionalment renovadora del futur Parlament. I és cosa sabuda que en els moments decisius, en els moments en que la salvació d'un país pot venir d'un vot que manqui en una votació parlamentaria, el diputat que ofereixi el perill de que s'abstindrà deu ésser considerat com un possible traïdor a la Pàtria.

Del ou al sou, del sou al bou, del bou a la forca. Vetaquí la trista ruta del partit carlí: de la inacció a la inutilitat, de la inutilitat al destorb, del destorb a la traïció.

El nostre candidat DR. FÁBREGAS no deserterà mai de son lloc d'honor, perquè els únics manaments que obehirà seràn el de Catalunya i el d'Olot.

LA CANÇÓ DELS ESPANTATS

Es la cançó enfadosa, la cançó enfadosa del agraïment mal entés.

En aquestes hores de lluita èpica en la qual els catalanistes se multipliquen i s'afanyen treballant febrosament per a la salvació d'Espanya i per a assolir ensems les llibertats de Catalunya, encara hi ha qui s'entreté, per a fer-se passar l'espant, en cantar la cançó del agraïment i de altres coses subterrànies de les que avui encara no ens en volem ocupar.

Ja ha arribat l'hora del desperta ferro enc que sigui ferro vell, que avui s'aprofita prou amb el llengot i el totxo nous, per a treballar-lo en les fornals abrاندades del present moment històric.

Després del desastre colonial, no s'havia presentat cap més ocasió com aquesta per a intentar el darrer i suprem esforç per a esfondar tot el podrit i el consomit i bastir en son lloc el casal de les grans reivindicacions.

No vos espanteu doncs, ni perdeu llastimosament el temps cantant les vostres tonades somortes. Mireu cap a Rússia i veureu com tot cau, s'esberla i crema.

Aquest incendi no l'aturareu cantant estemordits, sino amb el vostre esforç, ajudant-nos a bastir aquest edifici nou anomenat Renovació,

tot finestrals, sense les aspilleres que tant vos agraden.

La vostra força isolada ja és massa petita per a obtenir un bon rendiment, ajunteu-la als grans corrents com les fontanes i ajunteu als rierols i els rierols als rius, no'ns entranbanqueu neciament, ajudeu-nos a triomfar i aleshores vos provarem que no som uns desagraïts i tant a vosaltres com al vostre candidat vos farem tots els favors compatibles amb la dignitat altíssima d'un gran ideal, cosa ben diferent de les migrades engrunes d'aquests favors a n'els que la investidura de diputat obliga prou i de sobres.

No canteu més la vostra cançó enfadosa, recordeuse que'l catalanisme al decidir-se a actuar en la vida pública, va començar per a esventar-se aquests agraïments que son com els vapors d'un anestèsic.

¿On fòrem sino haguèssim saltat per damunt d'aquells cacics que a Barcelona, cap i casal de Catalunya, ofegaven la força expansiva de tots els ideals amb la tapadora del agraïment?

Acabeu la cançó d'una vegada, ajudeu-nos els qui encara tingueu quelcom de fe i amor en el pervenir de Catalunya, els altres ja vos podeu desar ben tranquils, tant si ploreu com si canteu.

UN CATALANISTA VELL